

кошъ, пълненъ съ слама, който имъ служелъ за легло. И тритѣ легнали. Заспала само майката. Сивка и Марчо не били уморени. Щомъ видѣли, че майка имъ склопила очи, започнали да се ровятъ изъ сламата и да я изхвърлятъ изъ коша сламка по сламка.

Ненадѣйно издрѣнкалъ синджиръ и една голѣма глава се подала надъ тѣхъ. Сивка не се обърнала да види кой е. Тя продължавала да се рови изъ сламата и да я гложди. Само Марчо изправилъ глава и погледналъ.

Кой ги гледалъ? — Дорчо, най-добриятъ и хубавъ конь на господаря. Всѣки би помислилъ, че малкото котенце ще се свре уплашено въ сламата и ще се извини учтиво на коня, за дѣто е нарушило спокойствието му.

Така би трѣбвало да стори Марчо. Но какво направилъ той? Марчо се изправилъ безстрашно прѣдъ него, вдигналъ опашка като сабя и започналъ да мърка, като че искалъ да каже: „Добъръ день, Дорьо! Чакай малко. Ей сега ще ти дойда на гости!“

Едно, двѣ, три! — казалъ той и се покатерилъ по дървената ограда и право върху гърба на коня. Сѣкашъ, че му билъ старъ приятѣль.

Коньтъ би могълъ да каже само: „Махкай се оттука глупаво коте!“ — да се поразтърси малко и Марчо би отхвъркналъ, кой знае на коя страна изъ яхъра, но той не сторилъ това. Напротивъ, Дорчо застаналъ неподвижно и спрѣлъ да се брани съ опашката си отъ мухитѣ, за да не би нѣкакъ да свали или удари малкия си гостъ, който обичалъ отъ сърдце и му се радвалъ.

Останала Сивка сама и продължавала да гризе сламкитѣ. Скоро това ѝ омръзнало и, докато спѣла още майка ѝ, илпѣлзѣла изъ коша и право на двора. Тукъ тя била напълно свободна и се радвала, че може да прави, каквото си ще.

Ето че се задава квачката. Тя водѣла малкитѣ си и хубавички пиленца. Сивка искала да си поиграе съ